

De droogbloeiër

DOOR W. K. BATTELJEE

Het is een maanden-lange historie. En ik zou er dan ook een volslagen roman over kunnen schrijven, doch ik wil mij beheersen en zal mij tot beknoptheid dwingen, omdat anders de geschiedenis te droog zou worden. Wat ze in zeker opzicht toch zal zijn, omdat ik u hier van de langzaam-maar-zekere evolutiën van een droogbloeiër wil verhalen.

Misschien diende ik te beginnen met u uit te leggen wat eigenlijk een droogbloeiër is. Ik wist dit tot voor kort ook niet en weet dit nu eigenlijk nog minder. Kennis gemaakt met de droogbloeiër, zoals die als veelbelovend product in de handel wordt gebracht heb ik evenwel. En grondig. Dat was toen onlangs mijn weldoorvoede linker-beneden-buurman, die slager is, zo'n ding kocht.

Terstond zal het beeld des droogbloeiërs voor uw geestes oog geschilderd worden...

Ik liep langs dezen mijn slager op een ochtend, dat hij aan zijn deur staande, gewikkeld was in een transactie met een mager verlept manneke, dat aan zijn arm een hengselmand torste, waarin een overvloed van bloembollen geborgen was. Er waren doodgewone en minder eenvoudige exemplaren bij, de een was wat groter dan de ander, en waar mijn kennis van deze zaken niet zeer ver strekt, meende ik ze daarom in oude en jonge bollen te moeten onderscheiden. Bovendien zag ik bollen met piekerige uitsteeksels, welke ik mijn slager juist als bossen prei hoorde betitelen, toen ik daar passeerde.

Het ontlokte den schrielen koopman een reeks huilerige opmerkingen: dat het suffers waren, hier allemaal in de stad... die

geen bol van een ui konden onderscheiden... en dat ze geen oog hadden voor nieuwigheden. Mijn slager werd niet boos om deze aantijging. Hij behoort tot het goedge soort. En de man was bovendien pacifist, hoewel slager. Ik voelde mij echter door deze woorden van honende minachting wél in mijn eergevoel aangetast. Ik bleef dus staan en vond óók dat het prei was. De pacifist knipogde daarop ietwat familiaar naar mij en de bollenbaas teemde en kreunde nog harder over al die suffers en over de vette dagen die hij gekend had.

Ondanks onze sufheid bleken we overigens goed genoeg om met een taai hardnekkigheid tot koper bewerkt te worden.

De man wierp het weer op de „nieuwigheden“, vertoonde de ene bol na de andere, liet kostelijke namen uit zijn tandeloze mond glijpen.. En wij ontvingen daarbij slechts de indruk van gladde, ruwe, wrattige en afschilferende bollen en konden er met de beste wil geen nieuws aan ontdekken. Toen duwde de magere man den slager een bol onder de neus, waarvan de man huiverde. Deze slager, toch gewend aan veel bloedigs en onsmakelijks, huiverde van een bol.

Het was begrijpelijk, want het was een der meest angstwekkende producten van 's mans collectie. Ja, deze bol was spottend en walgelijk tegelijk.

Huiveringwekkend suggestief was ze, doch toen wij daardoor zwegen, zag de koopman kans met een verbluffende rhetoriek het ding voor onze ogen te doen veranderen in het zoetste, het diepste en meestbelovende wonder van heel de bollenwereld.

Want het was een droogbloeiër. Die je zó maar neer kon zetten waar je wilde... waar je niet naar om hoefde te kijken..... zonder aarde, zonder water... niks niemendal... en die je dan zou zien opgroeien en openbloeien met bloemen.. compleet een mirakel van prachtigheid... De slager nam het gedrocht voorzichtig in zijn ongemakkelijke handen, rook er eens aan en kocht het. Voor een kwartje.

De volgende dag lag tussen twee cervelaat-worsten en een lillige zure-zultpudding de droogbloeiër, naast een plasje bloed op het koele marmer in de étalage.

Mijn ogen kwamen het ding daar dagelijks tegen, want zo vaak ik langs kwam moest ik kijken naar de bol, die nu eens bij corned-beef, halfvette lapjes en leverworst, dan weer temidden van ribstuk en Saucisse de Boulogne prijkte.

Enigerlei verandering voltrok zich echter niet aan de droogbloeiër. Toen ik op zekere dag eens in de winkel was, kwam het gesprek weer op de bol, die niks dee. Ik moest het ding eens van dichtbij bekijken en constateerde dat hij wel neiging tot groei vertoonde, maar dat dit tot dusver niet waarneembaar was, omdat hij ondersteboven lag.

Dit nu was den slager geenszins kwalijk te nemen, want de bol was eenmaal een vreemdsoortig wezen, dat een verraderlijke en misleidende vorm bezat en dat bovendien van een uiterlijke mismaaktheid was, welke elk onnodig aanraken deed vermijden. De man draaide dankbaar zijn droogbloeiër om, zeide dat ik zeker erg veel verstand van zulk soort planten had en gaf hem een

plaatsje in een étalage-hoek midden in de ronding van een rookworst-met-'n-loodje.

„Daar heb-tie 's morgens meer zon,” legde hij uit.

't Bleek zo.

Want in de dagen die volgden mocht ik ervaren „hoe het groeide”. Na twee weken was er een bleek sprietje zichtbaar, dat uitbottende avances maakte. Ik wisselde er blikken van verstandhouding over met den slager, die achter zijn glimmende ruit stond

en uitbeende of langs de nagel weg plakken worst sneed.

Na een maand was het bleke sprietje tot een sigaarachtige punt geworden, flets van kleur, waarin iets groens en iets bruins te ontdekken viel bij langdurige beschouwing. Het gezicht van mijn buurman glom van trots en men kon er zijn dankbare gedachten van aflezen: „Ja, ja, en dat groeit maar, wat? zo zonder aarde, zonder water, niks niemendal.....”

Nog twee weken zag ik hoe het groeide. Toen voelde ik mij niet wel. Doch dit stond niet in verband met de droogbloeier. Drie weken lang had ik influenza en verbracht mijn dagen in een bovenaards zachtzinnig humeur.

Toen ik weer buiten mocht, was mijn eerste gang naar de droogbloeier. Het was angstig en 't gaf mij een schok. Een schier pijnlijk wonder aanschouwden mijn ogen. De bol, die immers in de aanvang slechts een inhoud had gehad van

195 *Mijn slager werd niet boos om deze aantijging.*

hoogstens een deciliter, had kans gezien een wormvormig-bochtig-omhoogkronkelend palingachtig uitgroei te produceren, dat een meter lang was. De droogbloeiër zelf, te weten de moederbol, die al dit schoons aan haar schoot deed ontschieten, was in de meest volstreekte zin droog geworden. Het waren nog slechts de tanige rimpels van een wrattenhuid, die een inhoudsloosheid omgaven. De lange troosteloze omhoogstekende oneindigheid was bleek en er viel geen kleur meer aan te ontdekken.

Om bij de toenemende labiliteit het geval voor omvallen te behoeden, had de slager het ergens met een touwtje aan zijn étalagekast bevestigd. En het kon iemand toeschijnen, dat heel deze verrijzenis, die het wonder van de bloei nog altoos in zich verborgen hield, een voortzetting was van de kluwen verse worst, waaruit zij scheen te ontspruiten.

Ik ging bij mijn slager binnen, om mij met hem over het mirakel te verheugen. Blij als een kind met een pop was de man met zijn droogbloeiër. Hij sprak er slechts

met gedempte en eerbiedige stem over; hij was bekeerd tot de natuur en leefde op in haar schoonheid, die ze hem daar tussen zijn vlezen openbaarde.

Nog zes weken bespiedde ik daggelijks de droogbloeiër.

Hij werkte als klimop.

Het palingachtige persisteerde bij die gestalte, de bol was vrijwel tot stof vergaan, maar de stengel groeide... langs de achterkant van 's mans étalage, naar boven voort langs de zolder, om zich daarna weer omlaag te buigen en zich te kronkelen om een koperen armpje van de wandverlichting. En ook toen droeg dat alles nog het geheim van de bloei in zich. Dat laatste wonder ging zich nu echter spoedig voltrekken. Het groeiproces had nu vier maanden geduurd.

Alles heeft zijn tijd nodig.

De bloei kwam. Onverwacht en vreemdsoortig.

Want die bloei bleek er niet een te zijn van weelderige bloemenpracht, zoals beloofd was, maar een van geuren.

Althans zo vertelde mij de slager, dien ik aansprak toen ik op een

morgen de droogbloeiër verdwenen en den man bezig zag met verwaten blik zijn lapjes en worsten met spons en zeem schoon te maken.

't Was zó gegaan: Het uiterste puntje van de sliert was opengebarsten, er waren korreltjes uitgevallen, die hij later op een biefstuk had terug gevonden en toen was de droogbloeiër gaan geuren.

„Meneer,” sprak de man, „k heb veel luchie's geroken, maar weet u... zóiets... Kent u de lucht van geschroeiide nagels of van verbrand elastiek, kent u de lucht van bedorven eieren of hebt u wel eens aan een open riool gestaan, kent u de lucht van een kaaspakhuis of van lastige voeten... nou, da's allemaal niks... u had die droogbloeiër es moeten ruiken...”

Ik ben de slagerswinkel uitgelopen, ik rook die ganse dag afgrijselijkheden en had een geuren-obcessie.

En ik had een „scène” 's middags aan tafel, omdat ik bij de biefstuk plotseling wegliep en het eten verder onaangeroerd liet.

Van een zeventigjarige

Wie kent Wierts niet?

De bekende Nederlandse toonkunstenaar, die onze liederenbundel met zo'n kostelijke schat van populair geworden liedjes heeft verrijkt?

Deze maand, de 9e April, werd de heer J. P. J. Wierts zeventig jaar.

Meer dan driehonderdvijftig composities heeft hij ons volk gegeven, waaronder tal van bundels, die nog maar steeds herdrukt worden, bij elkander het ongelooflijk getal van ongeveer 2½ miljoen partituren en stemmen vormend.

Zijn eerste reeks van „Liederen voor 't Volk” beleefde reeds de 52ste druk!

Wij mogen gerust zeggen dat de heer Wierts de meest populaire componist geworden is onder ons volk.

We kennen allemaal zijn leuke „Ganzeliedje van Gi-ga-gak” en dat andere:

„Onder moeders paraplu
Liepen eens twee kindjes,
Hanneke en Janneke,
Dat waren dikke vrindjes!”... .

In de bundel „Kun je nog zingen, zing dan mee”, zoeken we ze altijd weer op en als wij ze soms mochten vergeten, zullen onze kleintjes er wel om vragen ze te spelen, want leuker mopje kennen ze niet!

Op de pagina's 202 en 203 van dit tijdschrift vindt men een nieuwe compositie van den zeventigjarige, door hem gemaakt bij een Zuid-Afrikaans vers, dat mededong in een wedstrijd en waarvan de tekst is vastgesteld door de Zuid-Afrikaanse regering, om als officiëel volkslied dienst te doen.

Het is een aardige samenloop van omstandigheden dat wij juist bij deze belangrijke lustrumdatum in het leven van den componist van ons Nederlandse volkslied in staat zijn deze nieuwe compositie van hem in ons tijdschrift te publiceren.

Wie piano of orgel speelt, make het zich maar spoedig eigen!

